

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องนี้สรุปผลได้ว่า ฐานะของผู้หญิงในสมัยพระเวทถ้าเทียบกับสมัย
ต่อ ๆ มาแล้ว จัดว่าค่อนข้างดี โดยทั่วไปผู้หญิงจะแต่งงานเมื่ออายุประมาณ 16 -
17 ปี ดังนั้น จึงมีโอกาสทำพิธีอุปนัยเข้ารับการศึกษาได้นานพอสมควร ผู้หญิงบางคน
สนใจในการศึกษามาก จนถึงขั้นที่สามารถแต่งบทสวดได้ ในทางศาสนาเขามีสิทธิ
อย่างเต็มที่ สามารถที่จะประกอบพิธีบูชาบวงสรวงได้เอง อุดมคติในการแต่งงานนับ
ตั้งแต่สมัยพระเวทเป็นต้นมา คือ การผูกพันอันศักดิ์สิทธิ์ทางศาสนา ฐานะของครอบครัว
ของเธอก็อยู่ในระดับสูง เป็นนายหญิงของบ้าน ดูแลกิจการภายในบ้าน นอกจาก
สามีแล้ว ฐานะของเธอยังเหนือผู้อื่นในครอบครัว นอกจากฐานะทางทรัพย์สินเท่านั้น
ที่ผู้หญิงอยู่ในระดับที่ต่ำมาก เธอถูกพิจารณาว่าไม่เหมาะสมที่จะเป็นทายาทรับมรดก
และไม่มีสิทธิในการเป็นเจ้าของทรัพย์สินสมบัติ ถึงแม้ว่าจะเป็นส่วนที่เธอหามาเองก็ตาม

ผู้หญิงเริ่มมีฐานะตกต่ำมาตั้งแต่ปลายสมัยพระเวท เมื่อเห็นว่าบุตรชายเป็น
ผู้ที่มีความจำเป็นในทางศาสนา ในสมัยที่ร้อถรรพเวทมีข้อความที่กล่าวถึงการทำพิธี
เพื่อให้ได้บุตรชาย และฐานะของผู้หญิงก็ยิ่งตกต่ำลงไปอีก นับตั้งแต่สมัยพราหมณะ
เป็นต้นมา การศึกษาและหน้าที่ทางศาสนาที่เธอเคยได้รับสิทธิอย่างเต็มที่ในสมัย
พระเวทก็ค่อย ๆ ลดน้อยลงทุกที จนถึงสมัยธรรมศาสตร์ปรากฏว่า เด็กผู้หญิงแต่งงาน
กันตั้งแต่อายุยังน้อย ทำให้ไม่มีโอกาสได้รับการศึกษาอบรม การทำพิธีแต่งงานก็ถือว่าเป็น
การทำพิธีอุปนัยของผู้หญิงแล้ว ดังนั้น ผู้หญิงจึงไม่มีความรู้พอที่จะประกอบพิธี
ทางศาสนาได้ และเป็นเพียงกรรมประกอบพิธีทางศาสนาของสามีพอเป็นพิธีเท่านั้น

ผู้หญิงอินเคียได้รับการคุมขังมาตั้งแต่สมัยพระเจ้าแล้ว ในแง่ที่เธออ่อนแอ มีจิตใจโง่เล ไม่สามารถควบคุมจิตใจตนเองได้ และชักนำผู้ชายไปในทางที่ผิด ผู้หญิงได้รับการยกย่องจากสังคมที่ขึ้นในฐานะที่เธอเป็นภรรยา และเป็นผู้ที่ให้กำเนิดบุตร และเมื่อใดที่เธอให้กำเนิดบุตรชาย เธอจะเป็นผู้ที่ได้รับการยกย่องสูงสุด

โดยทั่วไปสังคมอินเคียถือว่าการแต่งงานระหว่างชายหญิง เป็นการผูกพันกันไปจนกระทั่งตาย ดังนั้น เธอจึงเป็นม่ายเมื่อสามีตายแล้ว มีบางกรณีในคัมภีร์สมัยหลังระบุว่า ผู้หญิงจะแยกจากสามีและมีชายอื่นได้ ถ้าสามีเป็นคนไร้สมรรถภาพ วิกิลจรีต ถูกขับไล่ออกจากวรรณะ ในสาเหตุทั้งหมดนี้ แม่ม่ายที่สามีตายถือเป็นเรื่องสำคัญที่ทำให้มีการระงับการแต่งงานภายหลัง

ในสมัยพระเจ้าเมื่อสามีตายแล้ว เธอยังเป็นสมบัติของครอบครัวสามี และอยู่ในฐานะเป็นภรรยาของพี่หรือน้องชายของสามี ถ้าเธอไม่มีบุตรชายกับสามีเดิม เธออาจให้กำเนิดบุตรชายได้โดยวิธีนโยคะ ต่อมาปรากฏหลักฐานชัดเจนในคัมภีร์ธรรมศาสตร์ว่า แม่ม่ายต้องดำเนินชีวิตอย่างยากลำบาก เธอต้องทำงานทุกอย่างในบ้าน และปฏิบัติตนอย่างนักบวชโดยเคร่งครัด ช่วงนี้เองที่ประเพณีที่ถูกรื้อฟื้นขึ้นมาอีกหลังจากที่เคยทำในสมัยพระเจ้า พอเป็นเพียงพิธีเท่านั้น ในตอนนั้นก็ใช้กับพวกนักบวช ต่อมาก็แพร่ออกไปใช้อย่างกว้างขวางในสังคม ถึงแม้ว่ามีนักคิดพยายามคัดค้านธรรมเนียมนี้ แต่ก็ไม่ได้ผล แม่ม่ายสตียังคงมีปรากฏให้เห็นในสังคมอยู่เสมอ การให้กำเนิดบุตรโดยวิธีนโยคะก็ไม่ได้รับการยกย่อง ในกรณีที่น่าจะเป็นเธออาจเกี่ยวข้องกับญาติพี่น้องผู้ชายของสามีคนใดคนหนึ่ง และหลังจากนั้นแล้วต้องเลิกเกี่ยวข้องกับ

สมัยหลัง แม่ม่ายยังได้รับการคุมขังเหี้ยมหยามมากขึ้น เธอเป็นที่รังเกียจของสังคม เพียงแต่เห็นเธอก็ถือว่าเป็นความอัปมงคลอย่างร้ายแรง ผู้ที่ข้องเกี่ยวกับ

เลี้ยงดูเธอก็คือครอบครัวของสามี เธออาจจะโชคดีขึ้นมาบ้างถ้ามีลูกชายฐานะของ
 แม่นายในสมัยหลังค่อนข้างดีอยู่เพียงประการเดียว คือ นักกฎหมายเห็นว่าเธอควร
 ได้รับส่วนแบ่งมรดกเพื่อเลี้ยงชีวิต แต่ถ้าเธอไม่รักษาความบริสุทธิ์ เธอก็จะหมดสิทธิ์
 ในส่วนแบ่งที่ได้รับทันที

อย่างไรก็ตาม การที่เธอมีโอกาสได้รับส่วนแบ่งในมรดกก็ไม่ใช่ว่าเรื่องที่ดี
 เสมอไป เพราะเป็นเหตุผลประการหนึ่งที่ทำให้ผู้ที่เสียผลประโยชน์ในมรดกไม่ยอม
 ให้เธอมีชีวิตอยู่ต่อไป ความเชื่อทางศาสนาที่มีมาแต่โบราณเกี่ยวกับการไปใช้ชีวิต
 ร่วมกับสามีในชีวิตหน้า การบูชาดวงดวงแบบแปลก ๆ ถูกคิดค้นขึ้น เพื่อให้แพ-
 เจ้าพอใจ จะได้ประทานพรให้ได้รับความสุขทั้งในโลกนี้และโลกหน้า จนถึงมีการ
 บูชากันด้วยชีวิต ความระแวงในความซื่อสัตย์ของผู้หญิง และการยกย่องเฉพาะหญิงที่
 บริสุทธิ์ ทำให้แม่นายไม่มีโอกาสจะแต่งงานใหม่ได้ เธอต้องเผชิญชีวิตมาอย่างว-
 เหวและทุกข์ยาก ยิ่งตอนปลายของสมัยกลางมีการกล่าวยกย่องการเป็นสตี้อย่าง
 เลิศลอย พร้อมทั้งให้ความหวังว่าจะได้ใช้ชีวิตอย่างมีความสุขในสวรรค์พร้อมกับสามี
 คุ้มแล้ว การเป็นสตีจึงเป็นทางเลือกสุดท้ายที่จะทำให้เธอคงความดีและได้รับการ
 ยกย่องให้เกียรติ ช่วงระยะนี้ประเพณีสตีจึงได้รับความนิยมเฟื่องฟูมาก ต่อมาเมื่อ
 ชาวตะวันตกเข้ามาอิทธิพลในอินเดีย เห็นว่าประเพณีสตีโหดร้ายทารุณ และอยุติธรรม
 คอผู้หญิงมากเกินไป จึงได้พยายามยกเลิกและในที่สุดได้ออกกฎหมายยกเลิกพิธีนี้เมื่อ
 ค.ศ. 1829

ข้อเสนอแนะ

วิทยานิพนธ์เรื่องนี้เป็นผลงานวิจัยเพียงเรื่องหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับชีวิตของผู้หญิง
 ซึ่งเป็นเพียงส่วนหนึ่ง ทำให้ใคร่รู้จักสภาพของผู้หญิงอินเดียดีขึ้นว่า เธอมีสิทธิและ
 ฐานะอย่างไรในสังคม ทำไมพวกเธอจึงได้รับการดูถูกเหยียดหยามมากทุกยุคทุกสมัย

แต่เรื่องนี่ยังไม่สมบูรณ์ถึงที่สุดในการวิจัยเกี่ยวกับชีวิตของผู้หญิงอินเดียทุกแง่มุม
จึงน่าจะศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับสิทธิ ฐานะ และหน้าที่ของผู้หญิงแต่ละสมัยโดยละเอียด
เพื่อประโยชน์ในการศึกษาทางวรรณคดี วัฒนธรรม และสังคมของอินเดียได้กว้าง-
ขวางขึ้น และเป็นการเปรียบเทียบกับฐานะของผู้หญิงในสังคมไทยด้วย